

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 28-A DUPĂ RUSALII
(A Sfinților Strămoși
după trup ai Domnului)

SF. SFINȚIT MC. ELEFTERIE,
EPISCOPUL ILIRIEI; SF. MC. ANTIA
ȘI SUZANA; SF. CUV. PAVEL
DIN LATRO

MÂNCÂND LA MASA LUI DUMNEZEU

Am auzit astăzi, în pericopa care s-a citit din capitolul al 14-lea al Evangheliei după Luca, modul subtil în care Mântuitorul Hristos aseamănă Împărăția cerurilor cu o cină mare. Dar, chiar înainte de a începe această pildă, Domnul Iisus amintise de faptul că, atunci când faci o cină, trebuie să-i chemi la masă pe nevoiașii care nu-ți pot răsplăti gestul.

În acel moment, un om din mulțime i-a spus:

„Fericit este cel care va prânzi în împărăția lui Dumnezeu!” (Luca 14, 15).

Pilda celor poftiți la cină vine să nuanțeze relația dintre omul obișnuit și darurile lui Dumnezeu. O vorbă românească spune că „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă și în traistă”, adică Dumnezeu își oferă darul, dar receptarea, lucrarea și împlinirea darului în viața noastră depinde de noi. „Veniți, că iată toate sunt gata” (Luca 14, 17) este o chemare sfântă, care nu trebuie ignorată. Dacă înțelegem că este chemarea lui Dumnezeu, vom reacționa potrivit, dar dacă nu sesizăm prezența lui Dumnezeu din spatele invitației, atunci s-ar putea să trecem mai departe în drumul nostru grăbit, având întotdeauna gândul la prioritățile vieții de zi cu zi.

Este interesant că Domnul Iisus aseamănă raiul cu o cină, dar în același timp Sfântul Apostol Pavel spune că „Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură” (Romani 14, 17). Dacă ambele afirmații sunt adevărate, adică mântuirea înseamnă a cina la masa lui Dumnezeu, dar această masă nu înseamnă mâncare și băutură, atunci ce mai rămâne din cina la care suntem așteptați? Răspunsul îl aflăm tot din Sfânta Scriptură: Cina Domnului este Cina cea de Taină, la care cu siguranță s-au servit mai multe feluri de mâncare, dar la care Mântuitorul Hristos ne propune doar pâinea și vinul, care închipuie Trupul și Sângele Său.

Sunt două aspecte pe care trebuie să le reținem din această pildă: chemarea și conținutul mesei. Chemarea este pentru mulți, dar răspunsul nostru este esențial și el depinde de starea duhovnicească în care ne aflăm. Cei care sunt robi propriilor averi și obligații familiale nu vor fi în stare să răspundă

acestei invitații și să participe la cină. În schimb, modul în care sunt chemați oamenii de „la drumuri și la garduri” ne arată că, de fapt, chemarea lui Dumnezeu nu ocolește, în cele din urmă, pe nimeni.

Al doilea aspect esențial este conținutul acestei mese. „Cina mare” la care suntem așteptați este mare pentru cel care a pregătit-o și pentru cei care participă la ea, nu pentru mulțimea mâncărilor puse pe masă. Mâncarea este cu totul duhovnicească: Trupul și Sângele Domnului, precum și cuvintele lui Dumnezeu. „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4, 4) spune

Hristos, arătând care este și viața, dar și mâncarea cea adevărată. Iar despre Sine însuși, Domnul spune: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui.”

Este, iubiților, un motiv pentru care pilda celor chemați la cină este așezată în post. Chemarea la masă pe care o face Dumnezeu pentru om este o chemare duhovnicească, pe care vor reuși să o împlinească doar cei care, postind, deja au înțeles că trebuie să schimbe perspectiva asupra vieții, mâncării și propriilor trupuri, dintr-o perspectivă trupească, într-o perspectivă duhovnicească. ✝

Pr. Vlad-Alexandru Mîndru

Un dar imens și o uriașă responsabilitate

LIBERUL ARBITRU

Să ne întorcem puțin către Vechiul Testament. Cel mai cunoscut text al lui este cel care prezintă cele zece porunci. Prima deja am menționat-o. Celelalte nouă, pe scurt, sunt: **2. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.** / **3. Să nu-ți faci chip cioplit...** / **4. Să nu iei numele Domnului, Dumnezeu-tău, în deșert, ...** / **5. Adu-ți aminte de ziua odihnei, ...** / **6. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ...** / **7. Să nu ucizi!** / **8. Să nu fii desfrânat!** / **9. Să nu furi!** / **10. Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău!** (Ieșirea 20, 2-17)

Dar, tot aici, avem câteva versete mai puțin aduse în discursul obișnuit, (Deuteronom 21, 1-9). Dumnezeu Însuși explică aici cu mare exactitate cum afectează prezența păcatului neasumat (în acest pasaj este vorba de o crimă cu autor necunoscut) întregul popor din care face parte criminalul necunoscut. Și anume că, dacă preoții nu fac un sacrificiu curat, tot neamul plătește, chiar dacă unul este greșit iar restul sunt drepti. Greșim individual și dacă nu plătim personal abaterea, atunci va plăti comunitatea.

Deci, corect ar fi să lucrăm în ascultare în primul rând de Dumnezeu și apoi de conducători, apropiați etc, conștiinți fiind că o astfel de ierarhizare a deciziilor este cea bună. Placa turnantă dintre noi, societate și Domnul este duhovnicul, ales de noi în deplină libertate.

În filmul cunoscut mai ales sub traducerea "Călăuza", în regia lui Andrei Tarkovski, firul narativ aduce în dezbatere atât dificultățile grupului de a-l urma și a-l înțelege pe cel angajat să le descopere drumul bun - pericolul morții fiind inaccesibil celor neinițiați - cât și ale îndrumătorului, om al locului, presat de cei ce-l urmează să explice alegerile, parte din ele fiind peste limita lor de înțelegere, chiar contrare bunului simț sau logicii elementare. Tema este libertatea absolută dobândită cu prețul vieții puse în mâinile duhovnicului și prin el, oferită spre salvare lui Dumnezeu. Este până la urmă exercițiul de smerenie al unui om față de alt om, nimeni altul decât un ales al lui Creatorului, cu scopul de a obține mântuirea. A fi sau a nu fi? Iată întrebarea proiectată prin alegerea de azi, miza fiind totală și plasată în viitor.

Și totuși, marea noastră mirare, a creștinilor, este cum se face că, deși știm ce este bine și ce este rău, nu reușim să facem binele și ajungem chiar să săvârșim răul? Este o întrebare care, de la Sfântul Apostol Pavel și până azi, a traversat timpul și a frământat conștiințele noastre. Răspunsul este deja prezent în expunerea de mai sus și l-am găsit concret exprimat de Sfântul Paisie Aghioritul. Spune marele îndrumător grec că, dacă vrem să facem binele și să avem puterea de a ne

împotrivi tentațiilor potrivnice, când ne rugăm dimineața, să nu uităm să-I cerem Domnului să întărească voința noastră cu voința Lui. Căci altfel, în acea zi, fără El, nimic nu vom face, iar în perspectivă, nimic vom fi. Încă din zorii conlucrării la care, din infinita Sa iubire, am fost invitați, Dumnezeu I se descrie lui Moise: **"Eu sunt Cel ce sunt. [...] Așa să le spui fiilor lui Israel: Cel ce este m-a trimis la voi!"** (Ieșirea 3, 14). Adică, voi oamenii, creația Mea, trăiți numai prin Mine, prin viața izvorâtă numai din Mine.

Așadar, teoretic este simplu. Nihil sine Deo (nimic fără Dumnezeu).

Practica însă, din păcate (cât de adevărată este această expresie), ne dovedește că, la nivel de persoană, nu suntem dispuși să ne asumăm deviza Casei Regale a României și, urmare a unui prea lung șir de căderi, am ajuns în acea zonă în care nu doar că nu facem ce este bine, dar chiar luptăm să susținem răul.

Haideți să ne aducem aminte de momentul Referendum pentru familie, din 6-7.12.2018. Dintr-un minim de 30% din alegători, doar 21,10% au venit la vot. Trebuia atunci, de fapt, să mărturisim că noi, poporul român, considerăm că familia se întemeiază numai prin căsătoria dintre un bărbat și o femeie. Restul de 78,9% au ascultat de televizor, nu de Biserica Ortodoxă Română și au preferat să stea acasă. Astfel, înșelați, au deschis ușile României pentru propaganda homosexualității și a celorlalte aberații neomarxiste.

Epidemia Covid19. Autoritățile au interzis împărțirea cu aceeași linguriță. Și atunci au fost persoane, atât dintre mireni, cât și din cler, care au acceptat să folosească lingurița de unică folosință, pierzând ocazia de a-L mărturisi pe Dumnezeu.

Să mai aduc aminte de alegerile pentru funcția supremă în România din noiembrie/decembrie 2024, când una din variante era LGBTQ++++ ascuns după două cruci?

Cum am ajuns în această situație imposibilă? Prin neascultare, prin căderea continuă din demnitatea de fii ai lui Dumnezeu. Am fost avertizați că păcatul neplătit se duce până la al treilea și al patrulea neam (Ieșirea 20, 5-6) și se răsfânce asupra poporului, dar nu am luat seama. Prin voia noastră, ca ființe cărora Creatorul le-a acordat liberul arbitru, avem ochi și nu vedem, avem urechi și nu auzim.

Întotdeauna azi este o șansă primită din iubirea Celui care încă se uită în depărtare, așteptând întoarcerea fiului risipitor. Trebuie să luptăm cu noi, pentru a da vieții sens în Adevăr! Haideți, că nu putem noi să cădem, cât poate Dumnezeu să ne urce!

Doamne-ajută! ❖

Laurențiu Constantinescu

E bine sau e rău ceea ce vreau să fac?
Un subiect pe cât de greu,
pe atât de prezent în viața creștinului,
permanent situat între
libertatea de a alege și limitele ei morale.

Și o întrebare care aduce în discuție istoria, anturajul, mediul social, tot contextul fiecăruia dintre noi, de la moștenirea genetică până la mediul socio-politic în care ne mișcăm.

Între multe alte aspecte, ortodoxia este și împreună lucrare. A noastră cu ceilalți, a fiecăruia dintre noi și a comunității împreună cu Dumnezeu. Și aceasta într-o lume în care nu sunt nici măcar doi indivizi identici sau două neamuri la fel. Cum este posibil ca un grup eterogen să capete un sens unitar, să aibă o înțelegere armonizată? Teoretic, pare simplu pentru creștini, pentru că au un set de valori hristice foarte bine definit și verificat pe parcursul a două milenii. Cel dezvoltat din cele două mari porunci.

"[...] și unul din ei, învățător de lege, L-a întrebat, ispitindu-L: «Învățătorule, care este marea poruncă în lege?» Iar El i-a răspuns: «Să iubești pe Domnul Dumnezeu-tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, asemenea acesteia: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. De aceste două legi atârnă toată legea și profeții.»" (Matei 22, 35-40)

Cum la cea mai importantă rugăciune spunem "[...] facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ." (Matei 6, 9-13), înseamnă că atât în ceea ce privește persoana, cât și în ceea ce privește comunitatea, lucrarea, oricare ar fi ea, trebuie să se execute prin persoană/grup, conform cu voia Lui.

Un sfânt ale cărui moaște se află în biserica Șerban Vodă

SFÂNTUL MUCENIC SEBASTIAN

În anul 2017 am primit din partea Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Milano un fragment din moaștele Sfântului Mucenic Sebastian. PF Patriarh Daniel ne-a dat binecuvântarea de a primi și a scoate la închinare aceste moaște: ele vor fi încrustate în icoana Sfântului Sebastian și așezate în biserică spre închinare doar în ziua sa de prăznuire, adică 18 decembrie.

Sfântul s-a născut în cetatea Narvoniei și a copilărit și a învățat carte la Milano. A fost martirizat pe data de 20 ianuarie 287 la Roma, fiind pomenit de ortodocși și greco-catolici în ziua de 18 decembrie, iar de romano-catolici și protestanți pe 20 ianuarie.

Viața Sfântului Sebastian

S-a înrolat în armata romană în anul 283 pentru a-și ajuta semenii creștini. Era atât de apreciat de împărații păgâni Dioclețian și Maximian, încât a fost făcut căpitanul gărzii pretoriene și mai apoi senator. Pe creștinii pe care nu îi putea elibera, fiind prigoană, îi sfătuia să se jertfească pentru Domnul, el însuși fiind dornic să pătimească pentru Hristos și aștepta doar momentul potrivit pentru aceasta.

Mergea des la Marchelin și Marcu, doi frați care fuseseră prinși și chinuiți pentru că-L mărturiseau pe Hristos. Într-o zi, pe când îi sfătuia să nu se închine zeilor, ci să îndure cu bărbăție muncile, a strălucit peste fața lui o lumină dumnezeiască, încât toți s-au înspăimântat. O femeie care-și pierduse de șase ani glasul și-a recăpătat vocea pentru rugăciunile Sfântului. Și mulți păgâni au dorit să se creștineze.

Nicostrat, păzitorul celor închisi, a

ordonat ca toți să fie aduși la el. Sf. Sebastian le-a dat învățătură mântuitoare, iar Nicostrat i-a dezlegat pe toți pentru a fi duși la Sf. Policarp, preotul, care i-a și botezat. 64 de oameni, împreună cu Claudiu logofătul și cei doi copii bolnavi ai săi, au fost botezați, mulți vindecându-se de bolile ce le aveau.

Aflând eparhul că Marchelin și Marcu nu vor să se închine zeilor, l-a chemat la sine pe tatăl acestora, Tracvilin și au vorbit despre Dumnezeu și cum i-a adus botezul vindecare. Eparhul, bolnav de podagră, a primit pe Sfinții Policarp și Sebastian și, învățând de la ei credința cea bună, a sfărâmat idolii la care se închina, pocăindu-se pentru păcatele sale, și așa a fost botezat împreună cu fiul său.

Martiriul Sfântului Sebastian

Împăratul Dioclețian l-a chemat pe Sf. Sebastian și, mâniindu-se pentru mărturisirea sa creștină, a poruncit să fie dus afară din cetate, legat de un stâlp, gol, și să-i fie străpuns trupul cu săgeți. Ostașii, crezând că a murit, l-au lăsat acolo. O femeie l-a dus în casa sa și l-a îngrijit. Făcându-se sănătos, Sfântul s-a dus la Dioclețian, ca să-i arate ce face dreapta credință. Iar împăratul a poruncit să fie prins și bătut cu bețe până la moarte. Astfel

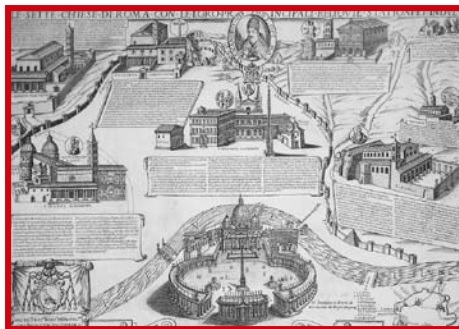

și-a dat Sf. Sebastian sufletul în mâna Domnului și, deși păgânii i-au aruncat trupul în groapa de gunoi, sfântul s-a arătat în vedenie unei femei credincioase, Luchinia, spunându-i să-i ia trupul și să-l îngroape în catacombe, lângă mormintele apostolilor. Și a făcut femeia întocmai. ✿

Biserica Apostolilor Petru și Pavel

Catacomba Sf. Sebastian este cea mai faimoasă din cele 40 de catacombe descoperite la Roma. Numele de catacombă vine din grecescul „kata kimbas” și înseamnă „locul de lângă adâncitură, groapă”, întrucât catacombele se aflau lângă un loc săpat în pământ. Biserica „Sf. Sebastian” este așezată pe via Appia, în Roma. La început catacomba s-a numit „Biserica Apostolilor”, pentru că trupurile Sf. Ap. Petru și Pavel au fost așezate aici în timpul persecuției lui Vespasian (258) pentru a nu fi defăimate. Constantin cel Mare va ridica un edificiu mult mai mare pentru a cinsti locul în care au stat moaștele celor doi apostoli.

În secolul al VII-lea, catacomba era cel mai mare centru de pelerinaj. Din jurnalul unui pelerin, din anul 638, aflăm: „Pe calea Appia, mergi către Sf. Sebastian, martirul al cărui trup locuiește în acest loc. Aici sunt și mormintele Apostolilor

Petru și Pavel, care au fost așezați aici pentru o perioadă de 40 de ani”. Mărturie stau și inscripțiile de pe pereții încăperii, cu rugăciuni către Apostolii Petru și Pavel. Abia după perioada persecuțiilor, trupurile celor doi apostoli au fost mutate în cele două catedrale care le poartă numele.

Din anul 1553 și până azi, în miercuria din Săptămâna Patimilor, există tradiția Pelerinajului la cele șapte biserici, un traseu care a inclus și Catacomba Sf.

Sebastian, până în anul 2000. Cu ocazia jubileului bimilenar biserica dedicată sfântului a fost înlocuită în circuit cu Sanctuarul Maica Domnului Iubirea Divină. Totuși, mulți dintre pelerini, pentru că este mult mai convenabil plasată în cadrul itinerariului, preferă și azi vechea variantă și se închină la Biserica Sf. Sebastian.

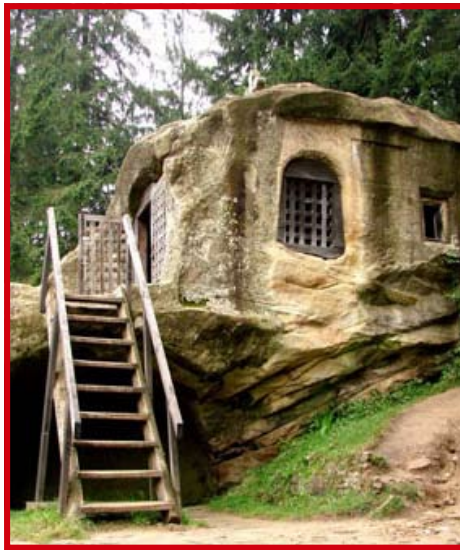
Și biserica Șerban Vodă îi are împreună pe Sf. Ap. Petru și Pavel și pe Sf. Mc. Sebastian. ✿

SFÂNTUL CUVIOS DANIIL SIHASTRU

Născut la începutul secolului al XV-lea
din părinți dreptcredincioși,
într-un sat din ținutul Rădăuți
și primind la botez numele de Dumitru,
a fost de mic cuprins de o râvnă deosebită
pentru cele duhovnicești.
La 10 ani a fost dat să învețe
la Măn. Sf. Nicolae din Rădăuți
și în scurt timp se spune că
a învățat Ceaslovul și Psaltirea pe de rost.

După 5 ani de ucenicie, văzându-
i-se faptele sale bune, iubirea de
multă rugăciune, privegherile
de toată noaptea, ascultarea și smerenia
în toate cele, a primit chipul îngeresc al
vieții călugărești odată cu numele de
David. Dar dorind mai multe nevointe
duhovnicești și liniște pentru rugăciune,
s-a retras la Măn. Sf. Lavrentie, lângă
satul Laura de astăzi, nu depărtare de
Rădăuți. Ziua lucra împreună cu frații
din sfânta mănăstire, iar noaptea și-o
petrecea în chilia sa, în neconținută
rugăciune și priveghere. Cu sfatul
părintelui său duhovnicesc, ce-i cunoștea
râvna și dorința neîncetată după
Dumnezeu, egumenul i-a dat schima
cea mare și i-a pus numele Daniil.

Înainte de anul 1450, cubinecuvântarea
starețului său se retrage în codri pe valea
pârâului Vițau, azi localitatea Putna. Cu
ajutorul ciobanilor și al altor cinstitori ai
sihaștrilor, a săpat într-o stâncă o chilie,
vestită și azi, nu departe de Putna. Cuv.
Daniil începe să fie cercetat de mulți
credincioși pentru sfat și pentru
tămăduire sufletească și trupească.

Cronica lui Ion Neculce și alte multe
însemnări din paginile de istorie ale
neamului și Bisericii ne arată că Sf.
Ștefan cel Mare a fost unul din
nenumărații fii duhovnicești care l-au
cercetat, începând de pe la anul 1451.
Ajungând pe scaunul Moldovei în 1457,
Sf. Ștefan cel Mare și-l alege duhovnic
pe Cuv. Daniil Sihastrul. Ascultându-l,
Sf. Ștefan cel Mare a apărât Biserica lui
Hristos și țara Moldovei, câștigând 47
de războaie și înălțând 48 de biserici.
Sf. Ștefan cel Mare și Cuv. Daniil vor
alege împreună locul Măn. Putna,
amândoi fiind cinstiți drept ctitori aici.

După anul 1470, Cuv. Daniil se retrage
în pădurile de lângă Voroneț, la Stânca
Șoimului, fiind și aici căutat de mulți
credincioși. Tot aici îl vizitează Sf. Ștefan
cel Mare după înfrângerea de la Războieni
din 1476. Cuv. Daniil l-a sfătuit să
continue luptele cu turcii, prevăzând că

va birui, ceea ce s-a și întâmplat. În
amintirea acestei victorii, în anul 1488,
domnitorul a construit Măn. Voroneț.
După sfințirea mănăstirii, Daniil se mută
de la chilie în mănăstire. Aici își petrece
ultima parte a vieții, fiind ales egumen al
mănăstirii. Și-a dat suflul în mâinile lui
Hristos în anul 1496, plâns de marele
Voievod Ștefan al Moldovei și de toți
ucenicii săi de la Putna și Voroneț.
Cuvintele de pe piatra de mormânt a
cuviosului, pusă de Sf. Voievod Ștefan cel
Mare: „Acesta este mormântul Părintelui
nostru David, schimnicul Daniil”, ne
arată legătura fiului cu părintele său
duhovnicesc.

La începutul secolului al XVII-lea au
fost scoase din mormânt moaștele
făcătoare de minuni ale Sf. Daniil
Sihastrul și așezate în biserică, în sicriu
frumos împodobit, pentru închinare.
Însuși mitropolitul Dosoftei le-a sărutat,
cum singur spune în Viețile Sfinților,
scrise și tipărite de el la Iași în anii
1682-1686. Vestea minunilor lui a ajuns
și până la Kiev, dar și în Polonia, în
Transilvania și la Sfântul Munte, de
unde veneau credincioși să i se închine,
toți numindu-l „Sf. Daniil cel Nou,
făcătorul de minuni”. În anul 1749,
egumenul Mănăstirii Voroneț dă Măn.
Putna degetul arătător al Sf. Daniil
ferecat în argint. În anul 1775 Moldova

de nord ajunge sub ocupația Austriei,
iar moaștele Cuv. Daniil Sihastrul sunt
din nou așezate în mormântul său, unde
se păstrează până astăzi. Părțile din
sfintele sale moaște se află și la
Mănăstirea Sihăstria.

În anul 1992, la 21-22 iunie, Sinodul
B.O.R. l-a canonizat în mod solemn,
împreună cu alți sfinți din România,
rânduindu-i-se Cuv. Daniil Sihastrul ca
zi de prăznuire 18 decembrie. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15-22 DECEMBRIE 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 15.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 28-a după Rusalii (A Sfinților Strămoși după trup ai Domnului) Utrunia, Sf. Liturghie
Miercuri 18.12	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 20.12	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 21.12	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 22.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului) Utrunia, Sf. Liturghie